

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/42/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5312205592
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5312205592.15

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a členiek senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnom spore žalobcu: Slovenská kancelária poisťovateľov, so sídlom Bratislava, ul. Bajkalská č. 19B, IČO: 36 062 235, zastúpeného splnomocneným zástupcom JUDr. Jánom Mišúrom PhD., advokátom, so sídlom W., ul. N. č. XX, proti žalovaným: 1/ Helena Pavlíková, miesto podnikania Potok č. 1, Makov, IČO: 41 709 136, zastúpená splnomocneným zástupcom Advokátska kancelária Mrázovský & partners, s.r.o., so sídlom Žilina, Mariánske námestie č. 2, IČO: 36 855 278, 2/ F. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. č. XXXX, zastúpený splnomocneným zástupcom Advokátska kancelária VARMUS, s.r.o., so sídlom Čadca, ul. Palárikova č. 83, IČO: 36 863 203, o zaplatenie sumy 19.554,92 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 11C/71/2014-528 zo dňa 16. januára 2019, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žalobca **m á** voči žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Čadca rozsudkom č. k. 11C/71/2014-528 zo dňa 16.01.2019 rozhodol, že žalovaná v 1/ rade a žalovaný v 2/ rade sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 19.554,92 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,50 % ročne zo sumy 19.392,10 eur od 17.09.2011 až do zaplatenia a 5,50 % ročne zo sumy 162,82 eur od 25.11.2013 až do zaplatenia s tým, že splnením povinnosti jedným zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného, a to všetko v lehote do troch dní po právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Žalobcovi vo vzťahu k žalovaným v 1/ a v 2/ rade priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % o ktorej výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku vyšším súdnym úradníkom (výrok II.).

Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa podanou žalobou zo dňa 29.05.2012 domáhal voči žalovaným 1/ a 2/ zaplatenia spoločne a nerozdielne sumy 19.392,10 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,50 % ročne zo sumy 19.392,10 eur od 17.09.2011 až do zaplatenia. Okresný súd uznesením č. k. 11C/71/2014-431 zo dňa 11.08.2016 pripustil zmenu žaloby doručenú súdu dňa 23.10.2013 tak, že žalovaná 1/ a žalovaný 2/ sú povinní spoločne a nerozdielne do 3 dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi 19.554,92 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,50 % ročne zo sumy 19.392,10 eur od 17.09.2011 do zaplatenia, 5,50 % ročne zo sumy 162,82 eur od 22.10.2013 do zaplatenia z titulu uplatnenia tzv. postihového práva podľa § 24 ods. 7 zák. č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zák. č. 381/2001 Z. z.“).

Pri rozhodnutí súd vychádzal z čl. 8, § 150 ods. 1, § 151 ods. 1, 2, § 153 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „C. s. p.“, § 420 ods. 1, § 427 ods. 1, 2, § 430 ods. 1, §

438 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1, 3, § 24 ods. 2 písm. b/, ods. 7, § 24a ods. 5, 7 zák. č. 381/2001 Z. z. Vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu vykonanými dôkazmi (mailová komunikácia medzi žalobcom a poisťovňami, dôkaz o úhrade sumy 22.300,92 eur, výsluch žalovaných 1/ a 2/, výsluch svedkov D. W., P. U., U. F., Q. L., škodový spis žalobcu č. PA 15205, likvidačná správa, spis Okresného súdu Čadca sp. zn. 10C/186/2010, záznam z dopravnej nehody, zápis o poškodení motorového vozidla) mal súd ustálené, že dňa 11.01.2010 žalovaný 2/ zaviniel dopravnú nehodu v Poľsku motorovým vozidlom žalovanej 1/ zn. Škoda Superb ev.č. CA-511BD. Tiež, že predmetné vozidlo nebolo k dátumu nehody povinne zmluvne poistené proti zodpovednosti za škodu. Žalobca poskytol ako to vyplýva z výpisu z jeho účtu dňa 03.08.2011 z poisťného garančného fondu poškodenému poisťné plnenie vo výške 19.392,10 eur a poisťné plnenie vo výške 162,82 eur dňa 06.08.2013. Vzhľadom k tomu, že žalovaní 1/ a 2/ nenamietali výšku poskytnutého plnenia žalobcu poškodenému, súd danú skutočnosť vyhodnotil ako nespornú. Náhradou škody poškodenému prešlo na žalobcu právo na náhradu vyplatených súm, tzv. právo postihu podľa § 24 ods. 7 v spojení s § 24 ods. 2 písm. b/ zák. č. 381/2001 Z. z.

Skutkové tvrdenia žalobcu vo vzťahu k žalovanej 1/ vyhodnotil ako porušenie zmluvnej povinnosti o zmluvnom poistení v zmysle § 3 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z. z., keď ako držiteľka motorového vozidla Škoda Superb ev.č. CA-511BD predmetné vozidlo, ktorým bola spôsobená škoda a ktoré vozidlo dala na prevádzku nemala poistené. Nesporne tak zodpovedá za škodu v zmysle § 427 a nasl. Občianskeho zákonníka ako prevádzateľ motorového vozidla za škodu vyvolanú osobitnou povahou prevádzky motorového vozidla. Podľa súdu bolo povinnosťou žalovanej 1/ ako prevádzkovateľky motorového vozidla zapísanej v technickom preukaze ako držiteľ, uzatvoriť písomnú zmluvu, a to najneskôr v deň prvého použitia motorového vozidla. Žalovaná 1/ tvrdila, že upozornila D. W., v konaní vypočutého svedka, že predmetné motorové vozidlo, ktoré podľa jej tvrdení a tvrdení svedkov ňou navrhnutých nemalo evidenčné značky, nebolo poskytnuté na ďalšiu prevádzku, ale za účelom opravy motorového vozidla, na ktorom bola spôsobená škoda na zadnej časti D. W.. Poprela tú skutočnosť, že by mu dala k dispozícii doklady oprávňujúce prevádzku predmetným motorovým vozidlom, a to technický preukaz a zelenú kartu. Práve z uvedených tvrdení mala za to, že celková zodpovednosť za spôsobenú škodu z titulu dopravnej nehody v zmysle § 430 ods. 1 Občianskeho zákonníka prechádza na žalovaného 2/, ktorý použil dopravný prostriedok bez vedomia alebo proti vôli prevádzateľa. Svedecké výpovede Ing. Q. L. a U. F. súd vyhodnotil ako účelové smerujúce k obrane tvrdení žalovanej 1/ a to vzhľadom k tendenčným rovnakým tvrdeniam oboch svedkov vypočutých, ktorí sa nevedeli vyjadriť k osobe, ktorá odtiahla motorové vozidlo na prívesný vozík, resp. nevedeli identifikovať odťahovú službu. Iba zhodne so žalovanou 1/ tvrdili, že na poškodenom vozidle neboli evidenčné značky s tým, že svedok Ing. Q. L. počul ako žalovaná 1/ D. W. upozornila na to, že vozidlo nie je poistené. V nadväznosti na uvedené svedecké výpovede súd vyhodnotil aj listinný dôkaz predložený žalovanou 1/ a to evidenciu prevádzky motorového vozidla podľa ktorej v r. 2010 mala vozidlo požičiavať len v mesiaci september, október. Mal za to, že takýto dôkaz nemá hodnoverný charakter. Je vytrhnutý z kontextu. Pokiaľ takúto evidenciu prevádzky motorového vozidla žalovaná 1/ vypracovala aj počas iných období, tieto ako dôkaz nepredložila. Podľa súdu bol vyhotovený len pre účely súdneho konania. Žalovaný 2/ fyzická osoba, vodič motorového vozidla Škoda Superb ev.č. CA-511BD, ktorého prevádzkou bola spôsobená škoda zodpovedá podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka za škodu spôsobenú porušením právnej povinnosti. Túto mal preukázanú predložením nielen záznamu z dopravnej nehody, zápisom o poškodení motorového vozidla, ale aj celým spisovým materiálom škodovej udalosti predloženého žalobcom pod č. PA15205. V danom smere zodpovednosť prevádzateľa vozidla za škodu spôsobenú jeho prevádzkou nevyklučuje súbežnú zodpovednosť vodiča vozidla za škodu spôsobenú pri rovnakej škodovej udalosti porušením právnej povinnosti podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorá vo vzťahu k žalovanému 2/ bola nesporne preukázaná nielen jeho výpoveďou, ale aj v konaní vypočutého svedka D. W.. Svedok potvrdil zároveň uzatvorenie zmluvy o výpožičke predmetného motorového vozidla od žalovanej 1/, ktorá mala vedomosť o tom, že toto motorové vozidlo bude použité na cestu do Nemecka a následne späť, pričom bola dohodnutá odplata výpožičky 50,- eur na 1 deň za obdobie v trvaní jedného týždňa. Pre podpísanie zmluvy o výpožičke, na ktorú poukazuje aj záznam v škodovom spise (č.l. 188 spisu) a ďalej predloženie zelenej karty žalovaným 2/ policajným orgánom v Poľskej republike svedčí, že žalovaný 2/ disponoval dokladmi, ktoré ho oprávňovali na vykonanie cesty. Uvedené vyvracia tvrdenia žalovanej 1/ o tom, že predmetné vozidlo nepožičala za účelom realizácie cesty D. W. a jeho spolujazdcovi - žalovanému 2/. Vo vzťahu k žalovanému 2/ súd nemal za to, že by návrh voči nemu mal byť zamietnutý v zmysle § 438 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a to aj v nadväznosti na konanie vedené pod sp. zn. 10C/186/2010 (žalovaná 1/ v postavení žalobkyne sa domáhala náhrady škody vo vzťahu k žalovanému 2/, ktorá bola spôsobená pri dopravnej nehode v Poľskej republike na motorovom vozidle Škoda Superb ev.č. CA-511BD, pričom v tejto súdnej veci žalobca požadoval náhradu škody na motorovom

vozidle zn. Mercedes Benz ev.č. 6T4 1374, ktorého držiteľom v čase dopravnej nehody bol H. M. ako poškodený, vo vzťahu ku ktorému bolo plnené žalobcom za žalovaných 1/ a 2/ (F. W. a D. W.), v rámci ktorého títo uzatvorili súdny zmier, predmetom ktorého bola náhrada škody žalovaného 2/ vo vzťahu k žalovanej 1/ v postavení žalobkyne na predmetnom motorovom vozidle. V danej súdnej veci mal súd za to, že je daná solidárna zodpovednosť oboch pasívne legitimovaných účastníkov konania, a preto oboch zaviazal spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi v konaní uplatnenú pohľadávku. V danom smere je rozhodujúce aj zodpovedanie otázky, že na strane žalovaného 2/ (správne žalovanej 1/ - poznámka odvolacieho súdu) ako prevádzateľa motorového vozidla je dôvodné konštatovať, že je naplnená zákonom vyžadovaná podmienka jej spoluzodpovednosti za spôsobenú škodu. Tým, že použitie dotknutého motorového vozidla umožnila v dôsledku svojej nedbanlivosti podľa § 430 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti súd poukázal aj na aktuálne rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 313/2013. Žalovaná 1/ preto za spôsobenú škodu zodpovedá spoločne s tým, kto motorové vozidlo použil, čím je daná pasívna vecná legitímácia žalovanej 1/, vo vzťahu k uplatnenému nároku žalobcu a zároveň aj žalovaného 2/. V zmysle uvedených zhodnotení námietky žalovanej 1/ a žalovaného 2/ vyhodnotil ako irelevantné.

Nakoľko mal súd preukázané, že žalovaní 1/ a 2/ sa dostali do omeškania s plnením peňažného záväzku zaviazal sa ich zaplatiť spolu s uplatnenou pohľadávkou aj príslušenstvo pohľadávky, a to 9,5 % úrok z omeškania zo sumy 19.392,10 eur, a to od 17.09.2011 až do zaplatenia vzhľadom k tomu, že žalobca požadoval od žalovaných 1/ a 2/ zaplatenie poskytnutého plnenia vo výške 19.392,10 eur do 16.09.2011 v zmysle urgencií (mimosúdnyimi listami) zo dňa 16.08.2011 vo vzťahu k žalovaným 1/ a 2/. Vo vzťahu k uplatnenej pohľadávke poistného plnenia v sume 162,82 eur zaviazal žalovaných 1/ a 2/ zaplatiť 5,50 % ročne zo sumy 162,82 eur odo dňa nasledujúceho po doručení upraveného návrhu žalobcu, teda odo dňa 25.11.2013 majúc za to, že až doručením úpravy návrhu sa žalovaní 1/ a 2/ dostali do omeškania s plnením peňažného záväzku a týmto momentom im bola zrejma výška, ktorú v súdnej veci žalobca uplatňuje.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 od. 1, § 262 ods. 1, 2 C. s. p. V danom prípade súd priznal žalobcovi náhradu trov konania vo vzťahu k žalovanému 1/ a 2/ v rozsahu 100 % s prihliadnutím na tú skutočnosť, že neúspešný bol v nepatrnej časti pripustenej zmeny žaloby, pretože žalobca požadoval zaplatenie príslušenstva pohľadávky, a to 5,50 % ročne zo sumy 162,82 eur od 22.10.2013 až do zaplatenia z titulu doplatku poistného plnenia a súd ho priznal až dňom 25.11.2013, teda doručením zmeny žaloby predžalobnej v súdnej veci. Žalobca bol úspešný v prevažnej časti uplatneného žalobného nároku, preto mu priznal náhradu v rozsahu 100 % vo vzťahu k žalovaným 1/ a 2/.

2. Proti rozsudku okresného súdu podali odvolanie žalovaní 1/ a 2/.

3. Žalovaný 2/ prostredníctvom splnomocneného zástupcu v odvolaní navrhol napadnutý rozsudok zmeniť tak, že žaloba sa voči nemu zamieta a žalobca je povinný nahradiť mu trovy konania v rozsahu 100 %.

Podľa neho súd správne zistil skutkový stav (teda, že D. W. spoločne s ním si zapožičali od žalovanej 1/ ako podnikateľského subjektu, prevádzkujúceho požičiavanie motorových vozidiel, predmetné motorové vozidlo zn. Škoda Superb na cestu do zahraničia /Nemecka/, pričom D. W. uzatvoril so žalovanou 1/ zmluvu o prenájme motorového vozidla a žalovaná 1/ im poskytla technický preukaz a zelenú kartu, keďže išlo o dlhú cestu, vo vedení motorového vozidla sa striedali, o čom bola žalovaná 1/ informovaná, pričom dňa 11.01.2010 v Poľskej republike došlo k dopravnej nehode, ktorú on zavinil, zo záznamu o dopravnej nehode a likvidačnej správy bolo preukázané, že v čase dopravnej nehody mal D. W. a on k dispozícii zmluvu o prenájme motorového vozidla a tiež zelenú kartu, ktorá osvedčovala, že vozidlo je povinne zmluvne poistené v poisťovni UNIQA od 05.02.2009 do 04.02.2010, pričom zo záznamu tiež vyplynulo, že na vozidle boli evidenčné značky), namietal však, že neaplikoval dôsledne ust. § 420 ods. 1, § 427 ods. 1, 2, § 438 ods. 1, 2, § 450 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z. z. Mal za to, že celú situáciu spôsobenú uplatňovaním náhrady škody zo strany žalobcu voči žalovaným spôsobila žalovaná 1/, ktorá ako prevádzateľ motorového vozidla a osoba podnikajúca v požičiavaní motorových vozidiel neuzavrela s poisťovňou zmluvu o povinnom zmluvnom poistení motorového vozidla, pričom jeho a D. W. uviedla do omylu, že vozidlo je povinne zmluvne poistené. On zavinil dopravný priestupok z nedbanlivosti, pričom dopravná nehoda (a následný vznik škody) vyplynula z dopravnej situácie na ceste. Podľa žalovaného 2/ ide o odôvodnený prípad, kedy by súdy mali v zmysle § 438 ods. 2 Občianskeho zákonníka rozhodnúť, že za škodu zodpovedajú žalovaní 1/ a 2/ podľa svojej účasti na spôsobenej škode a nie solidárne v zmysle § 438 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Mal za to, že

v tomto prípade sú splnené všetky podmienky na to, aby súd skúmal zavinenie jednotlivých žalovaných. Súd podľa neho nepostupoval správne, keď nekonštatoval zamietnutie žaloby voči nemu v zmysle § 438 ods. 2 C. s. p. Najmä vzhľadom na to, že on sa zaviazal poskytnúť plnenie žalovanej 1/ z toho dôvodu, že spôsobil svojim nebanlivostným konaním škodu na motorovom vozidle, ktorého prevádzkovateľom je žalovaná 1/, je nespravodlivé a v rozpore s dobrými mravmi, aby bol opätovne zaviazaný nahradiť škodu, ktorú už uhradil. V tomto prípade mal teda súd žalobcom uplatnenú náhradu škody voči žalovaným 1/ a 2/ rozdeliť medzi nich podľa ich účasti na spôsobenej škode. Pokiaľ súd dospel k inému právnomu názoru, núti ich v podstate, aby sa medzi sebou vyporiadali v inom súdnom konaní.

4. Žalovaná 1/ prostredníctvom splnomocneného zástupcu v odvolaní navrhla, napadnutý rozsudok s poukazom na ust. § 388 C. s. p. zmeniť tak, že návrh žalobcu voči nej sa v celom rozsahu zamietá a zároveň ho zaviazat' na náhradu trov konania.

Vytýkala súdu, že sa vôbec nevysporiadala s jej právnou obranou, keď tvrdila, že so žalovaným 2/ nemala žiadny právny vzťah, vozidlo mu nepožičala ani nijakým iným spôsobom neodovzdala do dispozície. Žalovaný 2/ teda jednoznačne viedol motorové vozidlo bez jej súhlasu a vedomosti a preto je absolútne nevyhnutné aplikovať ust. § 430 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Aj vykonané dokazovanie to preukázalo. Konkrétne poukázala na samotnú výpoveď žalovaného 2/, v ktorej uviedol, že žiadnu zmluvu nepodpisoval, podpisoval ju D. W., on odišiel pár minút pred D. s tým, že on išiel na požičanom motorovom vozidle, nevidel zmluvu, ktorú synovec mal uzatvoriť s ňou, on stál ďalej, pritom ako D. W. dohadoval požičanie motorového vozidla, s ňou sa osobne nerozprával, nedohadoval žiadne podmienky (zápisnica z pojednávania zo dňa 24.11.2014). Samotný žalovaný 2/ teda uviedol, že s ňou nikdy nerozprával a nedohadoval žiadne podmienky ohľadom motorového vozidla. Je teda zrejmé, že medzi nimi neexistoval žiadny právny vzťah, z ktorého by bolo možné vyvodit' skutočnosť, že ona mala minimálne vedomosť o tom, že žalovaný 2/ bude viesť motorové vozidlo na ceste do zahraničia. Podľa žalovanej 1/ samotnou spornou skutočnosťou ostala aj údajná existencia zmluvy o výpožičke uzatvorená medzi ňou a D. W.. V prvom rade poukázala na ust. § 659, § 661 ods. 2 Občianskeho zákonníka, z ktorých je nepochybné a priamo kogentne ustanovené, že charakteristickým znakom zmluvy o výpožičke je jej bezodplatnosť. Podľa nej je teda evidentné, že ak D. W. tvrdil, že k uzavretiu takejto zmluvy došlo za odplatu 50,- eur za deň (s čím sa stotožnil aj prvostupňový súd) nemohlo dôjsť k uzavretiu zmluvy o výpožičke, nakoľko by išlo o zmluvu, ktorá odporuje zákonu. Okrem toho súd, ak sa s tým stotožnil, opomenul aplikáciu § 661 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nakoľko aj z výpovede žalovaného 2/ a svedka D. W. vyplýva, že žalovaný 2/ nebol žiadnym účastníkom údajnej zmluvy (aj keď ona existenciu takejto zmluvy naďalej neguje), konkrétne výpoveď D. W. cit. zmienka o tom, že by vozidlo mal viesť aj žalovaný 2/, žiadna poznámka v takejto zmluve nebola (str. 3 zápisnice z pojednávania zo dňa 03.06.2015). Teda ide o skutkové okolnosti, ktoré samy o sebe ako aj v spojení s inými vykonanými dôkazmi deklarujú a preukazujú absenciu akéhokoľvek právneho vzťahu medzi ňou a žalovaným 2/. Dokonca samotnými tvrdeniami a vyjadreniami žalovaného 2/ a D. W. sa potvrdili jej tvrdenia, že nemala žiadnu vedomosť o tom, že motorové vozidlo by mal viesť žalovaný 2/ ani to, že toto by malo byť zapožičané na cestu do zahraničia. Považovala za nepochybné, že si nesplnila svoju povinnosť a motorové vozidlo povinne zmluvne nepoistila ale je potrebné poukázať na absenciu príčinnej súvislosti medzi konaním a následkom v jej prípade, nakoľko keby žalovaný 2/ nepoužil motorové vozidlo bez súhlasu a jej vedomia ku škode by nikdy nedošlo. K názoru súdu, ohľadom predloženia zelenej karty žalovaným 2/ policajným orgánom v Poľskej republike, čo svedčí o tom, že disponoval dokladmi, ktoré ho oprávňovali na vykonanie cesty a vyvracia jej tvrdenia o tom, že predmetné vozidlo nepožičala za účelom realizácie cesty D. W. a jeho spolujazdcovi - žalovanému 2/, žalovaná 1/ uviedla, že zelená karta je dokladom, ktorý v bežnej praxi posielajú poisťovne v predstihu niekoľkých mesiacov pred uplynutím platnosti povinného zmluvného poistenia. Bolo tak aj v jej prípade, keď sa vyjadrila, že netuší ako sa zelená karta dostala do dispozície žalovaného 2/, avšak pripustila možnosť, že táto mohla byť odložená v priečinku na doklady v osobnom motorovom vozidle. Skutočnosť, že vozidlo požičala, nebola preukázaná žiadnym z vykonaných dôkazov s výnimkou výpovede svedka D. W., ktorá je ale v zjavnom rozpore s výpoveďou samotného žalovaného 2/. Svedok D. W. uvádzal, že ona jeho ako i žalovaného 2/ mala ubezpečiť, že vozidlo je havarijne aj zákonne poistené, pričom im mala odovzdať aj potrebné doklady, naopak žalovaný 1/ tvrdil, že potrebné doklady sa nachádzali v puzdre vo vozidle a o tom, že vozidlo nebolo poistené sa dozvedel až po 14 - 15 mesiacoch. Podľa žalovanej 1/ ďalšou podstatnou skutočnosťou, ktorú súd pri právnom posúdení opomenul, je aj pripojený spis Okresného súdu Čadca sp. zn. 10C/186/2010. V tejto súvislosti uviedla, že už v danom konaní ona ako žalobkyňa uvádzala totožné okolnosti a skutkové tvrdenia ako v tomto konaní. Pôvodní žalovaní 1/ a 2/ (D. W. a F. W.) zvolili rovnakú procesnú obranu ako v tomto konaní, že ona ich mala ubezpečovať o poistení vozidla a toto im následne

zapožičať, avšak nakoniec konanie skončilo súdnym zmiernom, kedy títo uznali nárok na náhradu škody a tento jej aj zaplatili. Uzavretím zmiernu obaja žalovaní potvrdili svoju zodpovednosť za škodu, ktorú spôsobili tým, že použili jej motorové vozidlo bez jej súhlasu a žalovaný 2/ následne spôsobil dopravnú nehodu. Tiež podľa žalovanej 1/ súd nezhodnotil ňou predložený dôkaz, a to prehlásenie D. W. o tom, že nahradí škodu jej spôsobenú v súvislosti s dopravnou nehodou. V ďalšom žalovaná 1/ za nesprávne právne posúdenie považovala aplikáciu § 430 ods. 1 Občianskeho zákonníka v súvislosti s názorom, že ona nevedomou nebanalnosťou umožnila použitie vozidla treťou osobou. V tejto súvislosti uviedla, že odovzdala vozidlo svedkovi D. W. v stave, kedy nebolo pojazdné, nakoľko svedok prišiel po vozidlo s odťahovou službou a rovnako nemalo ani poznávacie značky, ktoré sa nachádzali v kufri vozidla, a toto mu odovzdala jednoznačne a len za účelom opravy, keďže jej vozidlo poškodil pri predchádzajúcom požičaní. Za danej situácie nemohla predpokladať, že vozidlo D. W. odovzdá na prevádzku žalovanému 2/ a tento na ňom bude šoférovať do zahraničia pričom vozidlo bolo v nepojazdnom stave, čo potvrdili svedkovia U. F. a Q. L.. Tiež jej nie je zrejmé, prečo súd vyhodnotil výpovede svedkov U. F. a Q. L. ako nedôveryhodné len preto, že potvrdzovali jej obranu a naopak svedeckú výpoveď D. W., synovca žalovaného 2/, ktorá potvrdzovala obranu žalovaného 2/ ako dôveryhodnú. Aj keď sa ona v celom rozsahu pridržiavala svojej argumentácie, mala za to, že ak aj súd dospel k záveru, že ona je pasívne legitimovaná v danom spore, nie je na mieste spoločná a nerozdielna zodpovednosť spoločne so žalovaným 2/. Priamym subjektom, ktorý nesie primárnu zodpovednosť za jej vznik nesie žalovaný 2/, ona je zodpovedná v zmysle objektívnej zodpovednosti, teda jej podiel na škodovej udalosti je v podstate menšej miere.

5. Žalovaná 1/ podaním zo dňa 01.02.2019 odvolanie doplnila v zákonnej lehote (§ 362 ods. 1 C. s. p. /rozsudok okresného súdu bol splnomocnenej zástupkyňou žalovanej 1/ doručený dňa 17.01.2019 a doplnenie odvolania bolo žalovanou 1/ podané dňa 01.02.2019/). Vytýkala súdu, že neuviedol, ako sa vysporiadal s povinnosťou uloženou mu odvolacím súdom (uznesenie Krajského súdu Žilina č. k. 8Co/350/2017-496 zo dňa 28.02.2012), doručovať jej platobný rozkaz a žalobu do vlastných rúk. Takéto skutočnosti napadnutý rozsudok neobsahuje, čím je daný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. a/, b/ C. s. p. Ďalej žalovaná 1/ považovala vyhodnotenie svedeckých výpovedí za arbitrárne a v rozpore s vykonaným dokazovaním. Mala tiež za to, že súd sa dôsledne neoboznámil so skutočnosťami vyplývajúcimi z jednotlivých svedeckých výpovedí a mylne si stotožnil viaceré skutkové udalosti z rôznych časových období. Teda z vykonaného dokazovania vyvodil nesprávne skutkové závery, ktorými arbitrárne odôvodnil údajnú tendenčnosť výpovedí svedkov Q. L. a U. F.. Podľa nej z rozsudku súdu vôbec nevyplýva, akými úvahami sa súd riadil, ak konštatoval, že výpovede týchto svedkov boli účelové a naopak výpoveď svedka, D. W., ktorý je v zrejmom príbuzenskom vzťahu k žalovanému 2/ (jeho synovec), mala byť ustálená a vyhodnotená ako vierohodná. Práve príbuzenský vzťah svedka D. W. k žalovanému 2/ a jeho zrejmy záujem na výsledku tohto sporového konania v prospech žalovaného 2/ s ohľadom na to, že práve on bol tou osobou, ktorá umožnila riadenie vozidla svojmu strýkovi (žalovanému 2/) samo o sebe predstavujú zásadné a závažné dôvody, pre ktoré by súd prvého stupňa mal venovať zvýšenú pozornosť pri hodnotení svedeckej výpovede D. W. a najmä skutočností z nej vyplývajúcich, ktoré boli vyvrátené objektívnymi dôkazmi (jej svedeckou výpoveďou, svedkov Q. L. a U. F.), a to za situácie, kedy skutkové tvrdenia svedka D. W. ani neboli v dokazovaní podporené akýmikoľvek inými dôkazmi (svedok nepredložil žiadnu zmluvu o výpožičke, ktorú mal s ňou uzatvoriť, dôkaz o tom, že jej mal vyplatiť nejakú sumu 50,- eur za jeden deň výpožičky jej motorového vozidla, ale ani o tom, že udelila akýkoľvek súhlas s tým, aby jej motorové vozidlo bolo použité strýkom /žalovaným 2/ na cestu do zahraničia). Ďalej mala žalovaná 1/ za to, že zo skutočností, že žalovaný 2/ policajným orgánom v Poľskej republike predložil zelenú kartu, ktorá nemá charakter oprávnenia na vedenie motorového vozidla a de facto ani nie je dokladom o úhrade poisťného, nijakým spôsobom nevyplýva, že mala predmetné vozidlo svedkovi D. W. a jeho spolujazdcovi žalovanému 2/ za účelom realizácie cesty požičať. Z predloženia uvedenej zelenej karty od predmetného vozidla môže objektívne vyplývať nanajvýš len to, že túto zelenú kartu mohol žalovaný 2/ alebo svedok D. W. nájsť v predmetnom motorovom vozidle a túto pri nehode polícii v zahraničí predložiť. Pokiaľ sa súd odvolával na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 313/2013 zo dňa 14.04.2016, z tohto jednoznačne vyplýva, že v predmetnej sporovej veci neboli podmienky pre aplikáciu § 430 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka, nakoľko vykonaným dokazovaním bolo jednoznačne ustálené, že nijakým spôsobom, a to ani nevedomou nebanalnosťou neumožnila to, aby mohol žalovaný 2/ ako škodca predmetné vozidlo akýmkoľvek spôsobom použiť. Faktom je skutočnosť, že v čase, kedy si vozidlo od nej prevzal svedok D. W., na tomto vozidle neboli evidenčné čísla, vozidlo malo na zadnom kolese defekt, čo neumožňovalo akúkoľvek jazdu na tomto vozidle, pričom svedok D. W. bol opakovane upozornený na to, že vozidlo v danom čase poistené nebolo,

a preto bolo uschované v garáži a tomuto bolo do dispozície odovzdané výhradne a len za účelom vykonania jeho opravy. Už samotná skutočnosť, že svedok D. W. predmetné vozidlo prevzal v takomto technickom stave a toto motorové vozidlo fyzicky naložil na vozidlo odťahovej služby, jednoznačne determinujú záver, že vzhľadom na takýto priebeh skutkového deja, jednoznačne sa javiace skutočnosti a jej postavenie či osobné pomery, za žiadnych objektívnych možností nemala a nemohla vedieť, že svedok D. W. toto jej motorové vozidlo nenakladá na vozidlo odťahovej služby za účelom jeho následnej opravy, ale výhradne za účelom jeho ďalšieho využitia na realizáciu cesty do Nemecka a toto vozidlo odovzdá do dispozície jej neznámej tretej osobe - svojmu strýkovi žalovanému 2/. Podľa žalovanej 1/ preto nie je daná pasívna vecná legitímácia jej ako prevádzateľa predmetného vozidla, ktorým žalovaný 2/ spôsobil žalobcovi škodu. Rovnako bolo vykonaným dokazovaním ustálené, že nikdy osobne nestretla žalovaného 2/, a teda ani náznakovo nemohla predpokladať, že by žalovaný 2/ mohol jej motorové vozidlo bez evidenčných čísel a v technickom stave odovzdanom svedkovi D. W. výhradne za účelom opravy, bez jej súhlasu a vedomia použiť na realizáciu cesty do Nemecka. Žalovaný 2/ tak bezpochyby viedol jej motorové vozidlo neoprávnené, bez jej vedomia a predovšetkým proti jej vôli. Tohto nepoznala a tomuto nikdy nedala súhlas na vedenie predmetného motorového vozidla. Rovnako bolo dokazovaním ustálené, že kľúče od vozidla odovzdal žalovanému 2/ svedok D. W., ktorý je jeho synovcom a ktorý žalovanému 2/ umožnil dispozíciu nad predmetným vozidlom, ktoré bolo svedkovi D. W. odovzdané výhradne za účelom opravy. Žalovaná 1/ mala za to, že škodu žalobcovi nezavinila, a to ani vo forme nevedomej nedbanlivosti. V danej veci totiž nič nenasvedčovalo tomu, že by v rámci odovzdania jej motorového vozidla svedkovi D. W. za účelom jeho opravy existovalo akékoľvek riziko zneužitia tohto vozidla žalovaným 2/, ktorého nikdy nestretla a prvýkrát ho videla až na súde. Žalovaný 2/ nikdy neprejavil vôľu viesť jej motorové vozidlo a ani nebol prítomný pri jeho odovzdávaní svedkovi D. W. za účelom opravy tohto vozidla. Nemala preto ani dôvod, aby pri odovzdávaní motorového vozidla svedkovi D. W., tohto osobitne upozorňovala na to, že toto vozidlo nemôže riadiť aj jeho strýko (žalovaný 2), resp. tohto svojvoľne kontaktovala s tým, že vozidlo nie je poistené a bolo svedkovi D. W. odovzdané výhradne za účelom opravy, keďže žalovaného 2/ v danom čase nepoznala. Rovnako tým, že z motorového vozidla odmontovala jeho evidenčné čísla a svedka D. W. osobitne a opakovane upozornila na tú skutočnosť, že motorové vozidlo nie je poistené, a preto nie je schopné akejkolvek prevádzky na cestnej komunikácii (nielen kvôli technickému stavu), a že mu ho odovzdáva výhradne za účelom jeho opravy, nemala objektívny dôvod pri odovzdávaní tohto vozidla svedkovi D. W. toto vozidlo zabezpečovať nejakým dôslednejším spôsobom, resp. vykonať akékoľvek ďalšie opatrenia na jeho zabezpečenie pred akýmkoľvek jeho možným, čo i len teoretickým, zneužitím - použitím na realizáciu cesty do Nemecka (navyše treťou, jej neznámou, osobou) v rámci jeho použitia na cestnej premávke, resp. akokoľvek objektívne predpokladať, že toto vozidlo môže, čo i len teoreticky byť zneužitá v rozpore s účelom jeho odovzdania svedkovi D. W. (opravy). Podľa žalovanej 1/ súd prvého stupňa ani náznakovo neskúmal okolnosti jej údajnej nevedomej nedbanlivosti a v tomto smere ani nevyhodnotil skutkový stav veci. Uviedla tiež, že v predmetnej veci nič v správaní svedka D. W., ktorý si prišiel prevziať motorové vozidlo, nenasvedčovalo tomu, že by existovalo riziko zneužitia. Tento v minulosti nikdy toto neodovzdal žiadnej tretej osobe a ani jeho správanie nijakým spôsobom nenasvedčovalo opak. Nemala preto a ani mať nemohla žiadny objektívny predpoklad, že sa tak stane. Ďalej žalovaná 1/ uviedla, že v danom prípade tak dôkazné bremeno o tom, že nebol udelený súhlas na použitie motorového vozidla inak ako za účelom jeho opravy je podľa jej názoru na jej strane a skutočnosť, že súhlas svedkovi D. W. na použitie motorového vozidla inak ako za účelom jeho opravy neudelila jednoznačne pred súdom osvedčila nielen svojou výpoveďou, ale aj výpoveďami svedkov U. F. a Q. L. a napokon aj samotnou skutočnosťou, že so svedkom D. W. ani so žalovaným 2/ neuzatvorila žiadnu zmluvu, na základe ktorej by tieto osoby boli oprávnené viesť motorové vozidlo, a že za takéto užívanie prijala akúkoľvek odplatu. Ak žalovaný 2/ tvrdil opak, potom takéto tvrdenie nijako neprekázal a z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva, že v tomto smere žalovaný 2/ nijako neunesol dôkazné bremeno. Podľa nej súd mal aplikovať ust. § 430 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka a žalobu proti nej z dôvodu absencie jej pasívnej vecnej legitímácie v tejto časti zamietnuť a zaviazať žalobcu na náhradu trov konania.

6. Žalobca prostredníctvom splnomocneného zástupcu vo vyjadrení zo dňa 06.05.2019 k odvolaniu žalovanej 1/ a žalovaného 2/ navrhol rozsudok okresného súdu potvrdiť s tým, že sa mu priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Uviedol, že v podaných odvolaniach neargumentujú žalovaní žiadnymi novými prostriedkami procesného útoku a obrany v zmysle § 366 C. s. p., s ktorými by sa súd prvej inštancie riadne v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal. Žalovaná 1/ ako prevádzkovateľ, resp. držiteľ vozidla bola tou osobou, ktorá mala v čase dopravnej nehody faktickú alebo právnu moc nad vozidlom, a preto zodpovedá za škodu v súlade s § 427 Občianskeho zákonníka - objektívna zodpovednosť za škodu bez ohľadu na zavinenie. Bol názoru, že je irelevantné, či sa

jednalo o zmluvu odplatnú alebo bezodplatnú, nakoľko samotný princíp nájomnej zmluvy a zmluvy o výpožičke zostáva zachovaný v tom smere, že vozidlo je zverené na dočasné užívanie. Súd prvej inštancie správne poukázal na ust. § 430 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka, že prevádzkovateľ zodpovedá spoločne so žalovaným 2/, ak takéto použitie dopravného prostriedku svojou nebalosťou umožnil. Podľa neho žalovaní 1/ a 2/ nemuseli mať medzi sebou právny vzťah, ale žalovanej 1/ dal k dispozícii svoje kľúče od vozidla s technickým preukazom tretej osobe. Žalovaný 2/ kľúče od vozidla neukradol, nakoľko žalovaná 1/ ani nepodala trestné oznámenie na žalovaného 2/. Žalovaná 1/ tak svojou nevedomou nebanlivosťou umožnila žalovanému 2/ zmocniť sa vozidla, ktorého prevádzkou bola spôsobená škoda. Ak žalovaný 2/ spolu s D. W. uhradili žalovanej 1/ vzniknutú škodu na jej vozidle, tak to nesúvisí s jeho nárokom, ktorý hradil poškodenému z dopravnej nehody. Podľa názoru žalobcu v predmetnej veci nie je žiaden liberačný dôvod prevádzkovateľa vozidla, t.j. žalovanej 1/. Táto nemala poskytnúť vozidlo žalovanému 2/, resp. mala vynaložiť všetko úsilie, ktoré možno požadovať, aby žalovaný 2/ nevedel jej vozidlo v čase dopravnej nehody. Žalovaná 1/ zodpovedá solidárne so žalovaným 2/ aj s poukazom na § 430 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka, nakoľko stačí umožnenie použitia vozidla nebalosťou. K odvolaniu žalovaného 2/ žalobca uviedol, že vymedzenie osôb zodpovedných za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla je riešené v Občianskom zákonníku (hlavne § 420 a § 427 a § 431) a zákon túto všeobecnú úpravu žiadnym spôsobom nemodifikuje. Typicky tak pri škodách spôsobených prevádzkou vozidla pripadá do úvahy zodpovednosť vodiča a prevádzkovateľa vozidla. Ust. § 427 Občianskeho zákonníka o osobitnej zodpovednosti nie je vo vzťahu k všeobecnej zodpovednosti podľa § 420 Občianskeho zákonníka ustanovením špeciálnym, ale obe skutkové podstaty stoja vedľa seba. Poškodený sa tak môže domáhať škody voči prevádzateľovi dopravného prostriedku podľa § 420 Občianskeho zákonníka na základe zodpovednosti založenej na prezumpcii zavinenia. Žalovaný 2/ - vodič je v spore pasívne legitimovaný a celkom nepochybne zodpovedá za škodu podľa § 420 Občianskeho zákonníka, pretože škodu spôsobil vozidlom, ku ktorému nebola uzavretá poisťovacia zmluva, je súčasne osobou bez poistenia zodpovednosti, a to bez ohľadu na to, komu prislúchala povinnosť uzavrieť poisťovaciu zmluvu. Aj za neho musel on plniť poškodenému z garančného fondu a má proti nemu z tohto dôvodu právo na náhradu podľa § 24 ods. 7 zák. č. 381/2001 Z. z. tzv. postih. Za spôsobenú škodu v danom prípade zodpovedajú žalovaná 1/ a žalovaný 2/ spoločne a nerozdielne v súlade s § 438 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ žalovaný 2/ poukázal v odvolaní, že už bol zaviazaný v konaní na Okresnom súde Čadca sp. zn. 10C/196/2010 na náhradu škody na vozidle, ktorého prevádzkovateľom je žalovaná 1/, v tejto súvislosti opätovne poukazuje na to, že z garančného fondu uhradil škodu spôsobenú na vozidle poškodeného H. M., ČR a nie na vozidle žalovanej 1/. Jeho nárok nesúvisí s náhradou žalovaného 2/ a D. W. za poškodenie vozidla žalovanej 1/. K námietke žalovaného 2/ ohľadom nesprávneho ustálenia zodpovednosti žalovaných, keď ich zaviazal solidárne, pretože mal uplatnenú náhradu voči žalovaným rozdeliť medzi žalovaných podľa ich účasti na spôsobenej škode, žalobca uviedol, že delenú zodpovednosť viacerých škodcov môže založiť iba súd svojim rozhodnutím, ak rozhoduje v spore o nároku poškodeného proti viacerým škodcom, nie však v prípade, ak ide o postihové právo, ktoré mu vzniklo, pretože za žalovaných uhradil škodu poškodenému. Okrem toho delená zodpovednosť neprichádza do úvahy, ak viacerí škodcovia zodpovedajú na základe rôznych právnych dôvodov, t.j. v tomto prípade podľa § 420 Občianskeho zákonníka, ak ide o žalovaného 2/ a podľa § 427 Občianskeho zákonníka, ak ide o žalovanú 1/. Žalovanému 2/ neprináleží posudzovať jeho podiel k podielu zodpovednosti žalovanej 1/ za škodu, pretože jeho zodpovednosť je založená na odlišnom právnom dôvode. Navyše delená zodpovednosť prichádza do úvahy iba vo veľmi výnimočných prípadoch, na čo poukázal aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 5 Cdo 110/2011 zo dňa 12.09.2011. Žalobca tiež uviedol, že súdna prax sa aj v iných jeho veciach prikláňa k solidárnej zodpovednosti žalovaných, t.j. osôb zodpovedných za vzniknutú škodu, voči ktorým má on nárok na náhradu toho, čo plnil z garančného fondu. Nie je na mieste, aby súd prvej inštancie posudzoval pomer účasti žalovaných na škode ako uvádza žalovaný 2/ vo svojom odvolaní, nakoľko každý z nich zodpovedá na základe iného druhu zodpovednosti (iný právny dôvod), avšak každý z nich vo výške 100 %. Podľa neho ním uplatňovaný nárok voči žalovaným na zaplatenie dlžnej sumy spoločne a nerozdielne, alebo s tým, že splnením povinností jedným zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia druhého žalovaného, je dôvodný, pretože v tomto prípade ide o solidárny záväzok oboch žalovaných ako osôb zodpovedných za škodu, a za ktoré on uhradil poškodenému škodu z garančného fondu. Príkladom v tejto súvislosti poukázal aj na niektoré rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky (rozsudok sp. zn. 25Cdo/931/2008 zo dňa 27.04.2008, sp. zn. 25Cdo/3578/2006 zo dňa 19.11.2008, sp. zn. 25Cdo/990/2008 zo dňa 01.07.2008).

7. Žalovaný 2/ prostredníctvom splnomocneného zástupcu vo vyjadrení zo dňa 28.05.2019 k vyjadreniu žalobcu zo dňa 06.05.2019 mal za to, že pokiaľ tento uvádza judikatúru najvyšších súdnych autorít týkajúcu sa solidárnej zodpovednosti prevádzkovateľa vozidla (žalovanej 1/) a vodiča motorového vozidla (jeho) túto nemožno na daný prípad použiť, nakoľko by ju bolo možné použiť v prípade, ak by on vedel o tom, že vozidlo, ktoré si požičal od žalovanej 1/ nie je povinne zmluvne poistené a napriek tomu by s vozidlom vykonal cestu. V uvedenom prípade však bol on uvedený žalovanou 1/ do omylu v tom, že vozidlo má uzatvorené povinné zmluvné poistenie. Tento podvod zo strany žalovanej 1/ nevedel odhaliť a to ani pri uplatnení náležitej opatrnosti, nakoľko žalovaná 1/ mu predložila zelenú kartu, potvrdzujúcu uzatvorenie povinného zmluvného poistenia, na základe čoho nemal dôvod on pochybovať o tom, že vozidlo je povinne zmluvne poistené. Z toho dôvodu navrhol, aby súd pri rozhodovaní o výške škody, ktorú je on prípadne povinný zaplatiť žalobcovi, uplatnil moderačné právo v zmysle § 450 Občianskeho zákonníka. Podľa názoru žalovaného 2/ ide tiež o odôvodnený prípad, kedy by súdy mali v zmysle § 438 ods. 2 Občianskeho zákonníka rozhodnúť, že za škodu zodpovedajú žalovaní 1/ a 2/ podľa svojej účasti na spôsobenej škode a nie solidárne v zmysle § 438 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ďalej žiadal, aby odvolací súd konal v súlade so zásadou ekvity vyjadrenej v ustanoveniach Občianskeho zákonníka. Uvedená zásada sa vzťahuje na tzv. mimoprávne systémy pravidiel, podľa ktorých by sa v rámci právnych vzťahov malo konať a brať na ne zreteľ - dobré mravy.

8. Žalobca prostredníctvom splnomocneného zástupcu vo vyjadrení zo dňa 22.07.2019 k vyjadreniu žalovaného 2/ zo dňa 28.05.2019 zastával názor, že súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí nielen správne aplikoval právne predpisy na skutkový stav, ale rozhodnutie súdu prvej inštancie sa v predmetnej veci opiera aj o judikatúru vzťahujúcu sa na uvedenú vec. Podľa neho súd nemal dôvod uplatniť moderačné právo v zmysle § 450 Občianskeho zákonníka, na ktoré poukazuje žalovaný 2/ vo svojom vyjadrení, nakoľko jeho nárok (postihové právo) nie je nárokom na náhradu škody (má charakter refundácie) a peto priamo, či nepriamo neprichádza podľa neho do úvahy. Ďalej uviedol, že z koncepcie zodpovednosti subjektov, voči ktorým smeruje právo jeho postihu, dokonca vyplýva, že ani iný druh spoločnej zodpovednosti ako je ich solidárna zodpovednosť neprichádza do úvahy. Prevádzkovateľ vozidla, ktorý zodpovedá za škodu objektívne, vždy bude zodpovedať sám za celú vzniknutú škodu, preto aj vodič logicky zodpovedá za celú škodu a delená zodpovednosť ani teoreticky v tomto prípade neprichádza do úvahy. V uvedenom prípade zodpovedá prevádzkovateľ vozidla - žalovaná 1/ a tak aj vodič - žalovaný 2/ za celú škodu, t.j. každý z nich vo výške 100 %. K tvrdeniam žalovaného 2/, že žalovaná 1/ ho uviedla do omylu v tom, že vozidlo má uzatvorené povinné zmluvné poistenie, žalobca uviedol, že žalovaný 2/ jednak uvedené tvrdenie žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal, pretože žalovaná 1/ tvrdila v konaní opak, ale navyše, ak by aj tvrdenia žalovaného 2/ boli pravdivé, tak to nemá vplyv na jeho nárok voči žalovanému 2/. Navyše zastával názor, že žalovaný 2/ sa mal pred jazdou, ktorou spôsobil škodu poškodenému presvedčiť, či vozidlo žalovanej 1/ je poistené.

9. Žalovaný 2/ prostredníctvom splnomocneného zástupcu vo vyjadrení zo dňa 30.10.2019 k odvolaniu žalovanej 1/ uviedol, že sa nemožno stotožniť s jej tvrdením, že sa súd prvej inštancie nevysporiadal s jej obranou, keď tvrdila, že mu nikdy nedala súhlas na vedenie predmetného motorového vozidla. Dôvodom je že súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia poukázal na výpoveď svedka D. W., ktorý vo svojej výpovedi na pojednávaní dňa 03.06.2015 uviedol, že asi v januári 2010 bol za žalovanou 1/ v rodinnom dome v H., a to z toho dôvodu, že sa dohodli, že si od nej požičia motorové vozidlo zn. Superb, ktoré mal požičané už aj v minulosti. So žalovanou 1/ sa dohodol, že predmetné motorové vozidlo bude použité na cestu do Nemecka a zároveň ju informoval, že cesty sa zúčastní aj žalovaný 2/ a v prípade potreby bude toto požičané motorové vozidlo aj šoférovať. Citujúc uviedol: „Žalovaná 1/ odovzdala mi technický preukaz, zelenú platnú kartu, kľúče. Vedela o tom, že žalovaný 2/ bude prítomný“. Podľa žalovaného 2/ sa súd riadne vysporiadal so svedeckými výpoveďami Ing. Q. L. a U. F. a v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, ako postupoval pri hodnotení uvedených dôkazov. Riadne zhodnotil aj listinný dôkaz, a to evidenciu prevádzky motorového vozidla, prihliadol aj na skutočnosť, že on policajným orgánom v Poľskej republike predložil zelenú kartu, a teda disponoval dokladmi, ktoré ho oprávňovali na vykonanie cesty, čím boli vyvrátené tvrdenia žalovanej 1/, že predmetné motorové vozidlo nebolo od nej zapožičané za účelom vykonania cesty. Ak chcela žalovaná 1/ tvrdiť, že netuší ako sa zelená karta dostala do dispozície žalovaného 2/, a že táto mohla byť odložená v priečinku na doklady, bola povinná tieto svoje tvrdenia preukázať. Na zelenej karte bol uvedený neskorší dátum ako dohodnutý deň, kedy malo byť predmetné motorové vozidlo žalovanej 1/ vrátené. Zelená karta osvedčovala, že vozidlo je povinne zmluvne poistené v poisťovni UNIQA od 05.02.2009 do 04.02.2010. Súd prvej inštancie teda správne ustálil záver, že je

daná objektívna zodpovednosť žalovanej 1/, nakoľko táto si neplnila svoju povinnosť podľa § 3 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z. z. Čo sa týka jej argumentácie, že zmluva o výpožičke je bezodplatná, a preto ak bola za požičanie predmetného motorového vozidla dohodnutá odplata vo výške 50,- eur na deň, nemohlo dôjsť k uzavretiu takejto zmluvy, nemôže podľa žalovaného 2/ obstať, nakoľko svedkovi zrejme nie je známy rozdiel medzi zmluvou o pôžičke a nájomnou zmluvou a zároveň, aj keby bola zmluva priamo nazvaná ako zmluva o výpožičke a obsahom by zodpovedala nájomnej zmluve, jednalo by sa v zmysle § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka o nájomnú zmluvu. Zo skutočnosti, že on a D. W. sa zaviazali dobrovoľne nahradiť žalovanej 1/ škodu, ktorá na motorovom vozidle vznikla v dôsledku situácie na ceste, rozhodne nemožno usudzovať, že by títo mali potvrdiť svoju zodpovednosť za škodu, ktorá vznikla údajným použitím predmetného motorového vozidla bez súhlasu žalovanej 1/. Uvedené tvrdenia on naďalej popiera. Skutočnosť, že motorové vozidlo bolo použité so súhlasom žalovanej 1/ je zrejmé aj zo záznamu o dopravnej nehode, ktorý spísali policajné orgány v Poľskej republike a z likvidačnej správy žalobcu, z ktorých vyplýva, že v čase dopravnej nehody mal D. W., on k dispozícii zelenú kartu a zmluvu o prenájme motorového vozidla. Zelená karta osvedčovala uzavretie zmluvy o povinnom zmluvnom poistení motorového vozidla, z ktorej sa poistné krytie vzťahuje na náhradu škody voči tretím osobám. V konaní vedenom pod sp. zn. 10C/196/2010, v rámci ktorého žalovaní 1/ a 2/ uzatvorili súdny zmluvný mier, išlo o iný nárok, a to o nárok na náhradu škody voči vlastníkovi vozidla. Škoda, ktorá vznikla tretím osobám, mala byť nahradená z povinného zmluvného poistenia, ktoré však žalovaná 1/ neuzavrela, pričom ako prevádzkovateľka motorového vozidla, ktorá v rámci predmetu podnikania vykonávala požičiavanie motorových vozidiel, mala povinnosť zmluvu o povinnom zmluvnom poistení uzavrieť. Keďže ju neuzavrela, musel poistné krytie zabezpečovať žalobca. V konečnom dôsledku tak škoda, ktorá vznikla tretím osobám, nebola krytá z povinného zmluvného poistenia, za čo jednoznačne nesie zodpovednosť žalovaná 1/. Žalovaná 1/ zodpovedá ako prevádzkovateľ, resp. držiteľ vozidla za škodu v zmysle § 427 Občianskeho zákonníka, t.j. na základe objektívnej zodpovednosti bez ohľadu na zavinenie. Tejto zodpovednosti sa nemôže zbaviť, resp. prevádzať zodpovednosť na základe zmluvy o výpožičke (viď R 70/1969). K doplneniu odvolania žalovanou 1/ mal žalovaný 2/ za to, že súd sa riadne vysporiadal s výpoveďami svedkov Q. L. a U. F. a koherentne uviedol, z akého dôvodu ich výpovede nebral do úvahy. Ak žalovaná 1/ uvádza, že vozidlo bolo nepojazdné a použité bez jej vedomia, pričom uvádza vykonštruovanú teóriu, že D. W. spoločne s ním dali poškodené vozidlo opraviť, aby na ňom následne vykonali tzv. čiernu jazdu do Nemecka, on uvádza, že uvedená teória je mimoriadne ťažko uveriteľná, už len z pohľadu ekonomickej efektívnosti.

10. Žalobca prostredníctvom splnomocneného zástupcu vo vyjadrení zo dňa 07.01.2020 sa s vyjadrením žalovaného 2/ stotožnil v tom, že jeho nárok voči žalovanej 1/ je dôvodný, nakoľko k vozidlu nebolo k dátumu nehody uzatvorené povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla tak ako to vyplýva z ust. § 3 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z. z. čím mu vznikla v zmysle § 24 ods. 2 zák. č. 381/2001 Z. z. povinnosť uhradiť poškodenému z poistného garančného fondu poistné plnenie za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Žalovaná 1/ mala v čase dopravnej nehody právnu a faktickú moc nad vozidlom (jednak bola zapísaná v dokladoch od vozidla a disponovala kľúčami od vozidla). Na uvedenom nič nemení, či bola uzatvorená nájomná zmluva alebo zmluva o výpožičke. Súd podľa neho správne ustálil záver, že je daná objektívna zodpovednosť žalovanej 1/. V tomto smere poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 395/2018 zo dňa 16.10.2018. Žalobca tak ako aj žalovaný 2/ zastáva názor, že je ťažko uveriteľné tvrdenie žalovanej 1/, že by žalovaný 2/ mal spolu s D. W. dať vozidlo žalovanej 1/ opraviť, aby následne s uvedeným vozidlom vykonali čiernu jazdu (žalovaná 1/ túto svoju teóriu pred súdom prvej inštancie relevantným spôsobom nepreukázala). Súd prvej inštancie sa riadne vysporiadal s výpoveďami svedkov navrhnutých žalovanou 1/ (Q. L. a U. F.) a v odôvodnení rozhodnutia uviedol, ako postupoval pri hodnotení dôkazov.

11. Žalovaný 2/ prostredníctvom splnomocneného zástupcu vo vyjadrení zo dňa 11.02.2020 k vyjadreniu žalobcu zo dňa 07.01.2020 sa stotožnil s právnym rozborom žalobcu týkajúcim sa zodpovednosti žalovanej 1/. Od začiatku súdneho konania tvrdil, že bol žalovanou 1/ uvedený do omylu v otázke, či vozidlo, s ktorým vykonal on cestu bolo poistené. Odmietal svoju spoluzodpovednosť za vzniknutú škodu, nakoľko ju síce ako vodič automobilu spôsobil, avšak ak by bolo vozidlo poistené, bola by táto škoda krytá z poistenia. K tomuto sporu došlo výhradne z toho dôvodu, že žalovaná 1/ si nespĺnila svoju zákonnú povinnosť a nezaplatila poistné na povinné zmluvné poistenie predmetného motorového vozidla. Škodu, ktorá bola spôsobená na predmetnom motorovom vozidle jeho nedbanlivostným konaním už uhradil.

12. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenými stranami sporu (§ 362, § 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno podať týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 C. s. p.), preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 380, § 379 C. s. p.) a po zopakovaní dokazovania na nariadenom pojednávaní pred odvolacím súdom v zmysle § 384 ods. 1 C. s. p. (výsluchom žalovanej 1/, žalovaného 2/, výsluchom svedkov a oboznámením listinných dôkazov), rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1 C. s. p., z nasledovných dôvodov:

13. Žalobca si žalobou uplatnil tzv. postihové právo podľa § 24 ods. 7 zák. č. 381/2001 Z. z. za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, a to voči žalovanej 1/ ako prevádzateľovi vozidla zn. Škoda Superb ev.č. CA-511BD, ktorého prevádzkou bola spôsobená škoda a ktoré nebolo povinne zmluvne poistené proti zodpovednosti za škodu a voči žalovanému 2/ ako vodičovi, ktorý motorovým vozidlom zavinił porušenie pravidiel cestnej premávky dňa 11.01.2010 a v ktorej príčinnej súvislosti spôsobil škodu na majetku - motorovom vozidle zn. Mercedes Benz ev.č. 6T4 1374 poškodeného H. M..

14. Okresný súd napadnutým rozsudkom rozhodol, že žalovaná 1/ a žalovaný 2/ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 19.554,92 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,50 % ročne zo sumy 19.392,10 eur od 17.09.2011 až do zaplataenia a 5,50 % ročne zo sumy 162,82 eur od 25.11.2013 až do zaplataenia s tým, že splnením povinnosti jedným zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného, a to všetko v lehote do troch dní po právoplatnosti rozsudku. Mal za nesporné, že dňa 11.01.2010 žalovaný 2/ zavinił dopravnú nehodu v Poľsku motorovým vozidlom žalovanej 1/ zn. Škoda Superb ev.č. CA-511BD. Tiež, že predmetné vozidlo nebolo k dátumu nehody povinne zmluvne poistené proti zodpovednosti za škodu a preto žalovaná 1/ ako prevádzateľ, čo bolo nesporné, porušila ust. § 3 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z. z. Žalobca poskytol z poistného garančného fondu poškodenému poistné plnenie vo výške 19.392,10 eur a poistné plnenie vo výške 162,82 eur. Náhradou škody poškodenému prešlo na žalobcu právo na náhradu vyplatených súm, tzv. právo postihu podľa § 24 ods. 7 v spojení s § 24 ods. 2 písm. b/ zák. č. 381/2001 Z. z. Spornou bola zodpovednosť žalovanej 1/ nakoľko tvrdila, že vozidlo žalovanému 2/ nepožičala ani nejakým spôsobom neodovzdala do jeho dispozície. Tento preto viedol motorové vozidlo bez jej súhlasu a vedomia. Vozidlo nebolo poskytnuté na ďalšiu prevádzku, ale za účelom opravy tretej osobe - D. W., ktorý na motorovom vozidle spôsobil škodu a ktorého upozornila, že vozidlo nemá evidenčné značky a nie je poistené. Poprela tú skutočnosť, že by mu dala k dispozícii doklady oprávňujúce prevádzku predmetným motorovým vozidlom, a to technický preukaz a zelenú kartu. Okresný súd neuveril tvrdeniam žalovanej 1/. Výpovede svedkov ňou navrhnutých považoval za účelové (nevedeli sa vyjadriť k osobe, ktorá odtiahla motorové vozidlo na prívesný vozík, resp. nevedeli identifikovať odťahovú službu, iba zhodne so žalovanou 1/ tvrdili, že na poškodenom vozidle neboli evidenčné značky s tým, že svedok Ing. Q. L. počul ako žalovaná 1/ D. W. upozornila na to, že vozidlo nie je poistené). Za nehodnoverný dôkaz považoval listinu predstavujúcu evidenciu prevádzky motorového vozidla v r. 2010. Za pravdivé považoval tvrdenia žalovaného 2/ predstavujúce, že žalovaná 1/ vozidlo požičala na základe zmluvy o výpožičke tretej osobe - D. W.. Mala vedomosť, že motorové vozidlo bude použité na cestu do Nemecka, pričom bola dohodnutá odplata výpožičky. Uvedené podľa súdu bolo preukázané výpoveďou svedka D. W.. Na podpísanie zmluvy poukazuje aj záznam v škodovom spise a predloženie zelenej karty žalovaným 2/ policajným orgánom v Poľskej republike a teda žalovaný 2/ disponoval dokladmi, ktoré ho oprávňovali na vykonanie cesty. Súd mal za to, že je daná solidárna zodpovednosť oboch pasívne legitimovaných účastníkov konania, a preto oboch zaviazal spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi v konaní uplatnenú pohľadávku.

15. Nakoľko odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C. s. p.), zaoberal sa pri posudzovaní veci iba podstatnými námietkami uvedenými v odvolaní žalovanej 1/ a žalovaného 2/ a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska, či nedošlo k vadám, ktoré sa týkajú procesných podmienok (§ 161 ods. 1 C. s. p.).

16. Žalovaná 1/ v prvom rade namietala nevysporiadanie sa súdom s povinnosťou uloženou mu odvolacím súdom v uznesení č. k. 8Co/350/2017-496 zo dňa 28.02.2012 ohľadom doručovania platobného rozkazu (č. k. 4RO/33/2012-43 zo dňa 19.06.2012) a žaloby do jej vlastných rúk. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovanej 1/ bol platobný rozkaz doručený dňa 20.04.2018 prostredníctvom jej splnomocneného zástupcu - advokáta, a to s poukazom na ust. § 110 C. s. p., podľa ktorého ak má strana zástupcu so splnomocnením na celé konanie, doručuje sa písomnosť len tomuto zástupcovi. Vyplýva to z doručky na č.l. 505 p.v. spisu. Splnomocnený zástupca žalovanej 1/ v jej mene podal aj

odpor proti platobnému rozkazu dňa 30.04.2018 (č.l. 508 spisu). Žaloba bola doručená splnomocnenému zástupcovi žalovanej dňa 08.06.2018 (č.l. 509 p.v. spisu). Námietku žalovanej 1/ tak odvolací súd nepovažoval za dôvodnú.

17. Vo vzťahu k preskúmaniu správnosti záverov súdu prvej inštancie žalovaná 1/ vytýkala súdu, že sa vôbec nevysporiadal s jej obranou, keď tvrdila, že so žalovaným 2/ nemala žiadny právny vzťah, vozidlo mu nepožičala, ani nejakým iným spôsobom neodovzdala do dispozície. Žalovaný 2/ teda jednoznačne viedol motorové vozidlo bez jej súhlasu a vedomosti. Dôkazné prostriedky, najmä pokiaľ ide o výsluch svedkov, boli podľa nej nesprávne vyhodnotené. Súd si stotožnil viaceré skutkové udalosti z rôznych časových období. Mala tak za to, že celková zodpovednosť za spôsobenú škodu v zmysle § 430 ods. 1 vety prvej Občianskeho zákonníka prechádza na žalovaného 2/, ktorý použil dopravný prostriedok bez vedomia alebo proti vôli prevádzateľa.

18. Podľa § 427 ods. 1 Občianskeho zákonníka fyzické a právnické osoby vykonávajúce dopravu zodpovedajú za škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky.

19. Podľa § 430 ods. 1 Občianskeho zákonníka namiesto prevádzateľa zodpovedá ten, kto použije dopravný prostriedok bez vedomia alebo proti vôli prevádzateľa. Prevádzateľ zodpovedá spoločne s ním, ak takéto použitie dopravného prostriedku svojou nebalosťou umožnil.

20. Úprava zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla vychádza z princípu objektívnej zodpovednosti prevádzateľa motorového vozidla. V zásade je prevádzateľ motorového vozidla zodpovedný za spôsobenú škodu aj vtedy, ak v okamihu vzniku škody motorové vozidlo riadil niekto iný. Prevádzateľ za spôsobenú škodu nezodpovedá len v zákonom presne stanovených prípadoch, medzi ktoré patrí aj situácia upravená v citovanom zákonom ustanovení § 430 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V zmysle tohto ustanovenia prevádzateľ za spôsobenú škodu nezodpovedá, ak bolo motorové vozidlo použité niekým iným a ten, kto vozidlo použil, učinil tak bez vedomia alebo proti vôli prevádzateľa. Zároveň však prevádzateľ bude zodpovedný za spôsobenú škodu spolu s tým, kto motorové vozidlo použil, ak prevádzateľ takéto použitie dopravného prostriedku umožnil svojou nedbanlivosťou. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25Cdo 214/2002 z 23.10.2003 pojem nedbalosť nie je v Občianskom zákonníku bližšie vymedzený. Ide o formu zavinenia, ktorá býva definovaná ako psychický vzťah škodcu k vlastnému protiprávnemu konaniu a ku škode. Tento vzťah je vyjadrený buď ako priamy alebo nepriamy úmysel alebo ako vedomá alebo nevedomá nedbalosť. U nedbalosti chýba vôľový prvok - vôľa škodcu k škodlivému výsledku nesmeruje; pri vedomej nedbanlivosti škodca vie, že svojim konaním môže spôsobiť škodu, ale bez primeraných dôvodov sa spolieha, že sa tak nestane, zatiaľ čo u nevedomej nedbanlivosti škodca nevie, že môže spôsobiť škodu, i keby to vzhľadom k okolnostiam a k svojim osobným pomerom vedieť mal a mohol. Z hľadiska ust. § 430 ods. 1 vety druhej Občianskeho zákonníka tak k naplneniu podmienky nedbanlivosti postačuje nedbanlivosť nevedomá, ktorá predstavuje psychický vzťah prevádzateľa k zákonom predvídanému následku, ktorým je možnosť zneužitia jeho dopravného prostriedku, a ktorá je charakteristická tým, že prevádzateľ nechcel, aby dopravný prostriedok bol zneužitý, a ani nevedel, že spôsob jeho zabezpečenia, ktorý zvolil, nie je dostačujúci a zneužitie prostriedku v čase jeho neprítomnosti umožňujúce, i keď to vzhľadom k okolnostiam a k svojmu postaveniu či osobným pomerom vedieť mal a mohol.

21. S ohľadom na vyššie uvedené bolo tak potrebné sa zaoberať posúdením, či žalovaná 1/ bola prevádzateľom motorového vozidla, prípadne či použitie dopravného prostriedku umožnila svojím (zavineným) nedbanlivostným konaním.

22. Odvolací súd podľa § 384 C. s. p. zopakoval dokazovanie výsluchom žalovanej 1/ a žalovaného 2/ (podľa § 195 v spojení s 378 ods. 1 C. s. p.), výsluchom svedkov D. W., P. U., U. F. a Q. L. (podľa § 196 ods. 2 v spojení s § 378 ods. 1 C. s. p.) a oboznámením listinných dôkazov podľa § 204 v spojení s § 378 ods. 1 C. s. p.) (záznam z dopravnej nehody z 11.01.2010, zápis o poškodení motorového vozidla, výpočet výšky škody zaslaný poľskou kanceláriou poisťovateľov, výpis z centrálnej evidencie vozidiel ohľadom poistenia vozidla, výzva na úhradu s doručenkou adresovaná žalovanej 1/ a žalovanému 2/, mailová komunikácia medzi žalobcom a poisťovňami o neexistencii povinného zmluvného poistenia, výpis zo živnostenského registra žalovanej 1/, správa od Okresného riaditeľstva Policajného zboru spolu s osvedčením o evidencii vozidla, zo škodového spisu žalobcu č. PA 15205, a to likvidačná správa z

č.l. 188 spisu a likvidačná správa z č.l. 203 spisu, evidencia prevádzky motorového vozidla za r. 2010 spracovaná žalovanou 1/, zo spisu Okresného súdu Čadca sp. zn. 10C/186/2010 najmä rozhodnutie o uložení blokovkej pokuty, správa BKS - Leasing, a.s., Bratislava, IČO: 31 644 333, uznesenie okresného súdu).

23. V prvom rade je potrebné uviesť, že aj v odvolacom konaní žalovaná 1/ a žalovaný 2/ zotrúvali na rozdielnych tvrdeniach ohľadom toho, akým spôsobom sa vozidlo dostalo do dispozície žalovaného 2/. Žalovaná 1/ v rámci výsluchu uviedla, že vozidlo jej asi v januári 2009 poškodila tretia osoba - D. W., preto mu v r. 2010 odovzdala vozidlo na opravu. Žalovaného 2/ nepoznala, vozidlo mu nedala. Žalovaný 2/ tvrdil, že vozidlo si od žalovanej 1/ požičal D. W. na základe zmluvy o výpožičke na cestu do zahraničia, pričom táto vedela, že aj on bude s ním sa pri ceste striedať ako spolujazdec. Svedok D. W. potvrdil len to, že si v minulosti od žalovanej 1/, ktorá požičiavala auto, toto požičal. Poprel, že by jej na vozidle v minulosti spôsobil škodu, citujúc „vždy to bol beznehodový priebeh“. Svedok Q. L. potvrdil, že žalovaná 1/ mala vozidlo umiestnené v jeho v garáži od r. 2009. Od žalovanej 1/ vedel, že jej ho mal poškodiť D. W.. Potvrdil, že tento, keďže ho poznal prišiel začiatkom r. 2010 pred jeho garáž, v ktorej bolo vozidlo a vzal ho odtiaľ za účelom opravy. Na vozidle bol defekt tak výrazný, že už vlastne pneumatika bola zároveň s tou podlahou tým, že bolo auto dlhšie odstavené. Bolo tam vizuálne poškodenie na zadnej časti karosérie. Prevzatie vozidla v uvedenom čase potvrdil aj svedok U. F. (brat žalovanej 1/), ktorý žalovanú na uvedené miesto priviezol, avšak osobu, ktorá prevzala vozidlo osobne nepoznal. Podľa svedka Q. L., u ktorého v garáži bolo auto uschované, mu mala predtým žalovaná 1/ dať technický preukaz preto, lebo je majiteľ garáže, keby bolo treba niečo riešiť, aby preukázal nejaký vzťah, že sa tam vozidlo nachádza oprávnené. Potvrdil, že na vozidle v čase, kedy sa auto odovzdávalo a počas celého toho obdobia evidenčné značky neboli. Kľúče od vozidla a technický preukaz odovzdal žalovanej 1/. Tvrdenie žalovaného 2/, že vozidlo bolo D. W. žalovanou 1/ požičané na základe zmluvy o výpožičke, potvrdzoval svedok D. W., ktorý je aj v príbuzenskom vzťahu so žalovaným 2/ (ujec). On pri dojednávaní medzi žalovanou 1/ a svedkom D. W. bol prítomný takým spôsobom, že pri ich rozhovore sedel v aute vzdialený asi 30 m. O tom, ako to bolo dohodnuté, pokiaľ ide počet dní, po ktoré bude vozidlo požičané a odplatu za požičanie, mal informácie od svedka D. W.. Uvádza, že svedkovi D. W. bola daná zo strany žalovanej 1/ zmluva a že za vypožičanie zaplatil. Tiež, že žalovaná 1/ vedela o jeho účasti na ceste a nemala k tomu výhrady. Ani zmluvu, ani doklad o zaplatení žalovaný 2/ nepredložil. Pokiaľ ide o zmluvu uvádzal, že táto bola svedkom D. W. vrátená žalovanej 1/ po jej vyžiadaní. Uvedené potvrdil svedok D. W.. Žalovaný 2/ tiež uviedol, že bol v tom, ako aj D. W., že vozidlo musí byť poistené, keď žalovaná 1/ podniká v požičiavaní áut. Osobitne to nezisťoval, lebo D. W. mal viackrát už požičané auto a bol informovaný žalovanou 1/, že má všetky tieto poisťky. V škodovom spise žalobcu, a to konkrétne v likvidačnej správe I. (č.l. 203 spisu) a likvidačnej správe II. (č.l. 188 spisu) sa ako „iná zmluva“ uvádza: „zmluva o prenájme motorového vozidla (medzi držiteľkou a vodičom)“. Keďže vodičom aj podľa údajov v likvidačnej správe bol žalovaný 2/ a ktorý tvrdil, že zmluvu so žalovanou 1/ uzavieral svedok D. W., tak uvedený údaj, že by malo ísť o zmluvu medzi držiteľkou a vodičom nie je správny. Zmluva tiež nie je súčasťou škodového spisu. Z pripojeného spisu Okresného súdu Čadca sp. zn. 10C/186/2010 vyplýva, že žalovaný 2/ i svedok D. W. sa v rámci súdneho zmiere zaviazali spoločne a nerozdielne uhradiť žalovanej 1/ škodu na jej motorovom vozidle Škoda Superb ev.č. CA-511BD v dohodnutej sume a túto jej podľa jej tvrdenia aj uhradili. Svedok D. W. tiež podpísal prehlásenie, ktorým sa zaviazal dať predmetný osobný automobil do 05.02.2010 do pôvodného stavu, nakoľko ním spôsobil dopravnú nehodu v Poľsku. Svedok P. U. pri svojom výsluchu pred odvolaním súdom zrejme opisoval situáciu po dopravnej nehode keď uviedol, že „vozidlo bolo poškodené, predná časť“. Bolo nesporné medzi stranami sporu, že táto časť vozidla bola poškodená po dopravnej nehode.

24. Dôkazné bremeno v podstate znamená procesný dôsledok spojený s tým, že súd bude alebo nebude považovať za pravdivé tvrdenie strany v sporovom konaní. Procesný dôsledok sa prejavuje v tom, že ak strana unesie svoje dôkazné bremeno, má procesný nárok, na to, aby bola v spore úspešná, a ak svoje dôkazné bremeno, ktoré ju zaťažuje neunesie, v spore úspešná nebude. Pod dôkazným bremenom možno rozumieť povinnosť strany, pokiaľ chce byť v konaní úspešná, preukázať pravdivosť svojich tvrdení, ktoré sú spôsobilé privediť pre ňu priaznivé rozhodnutie v spore. Samozrejme, že súd musí pri rozhodovaní o tom, či strana sporu uniesla alebo neunesla dôkazné bremeno, ktoré ju zaťažuje, vziať do úvahy nielen tie dôkazy a z nich vyplývajúce poznatky, ktoré svedčia v jej prospech, ale aj tie okolnosti, ak vyšli v konaní najavo, ktoré naopak hodnovernosť dôkazu a teda pravdivosť tvrdení protistrany spochybňujú, prípadne vyvracajú.

25. Aj zo zopakovaného dokazovania odvolacím súdom, nemožno konštatovať, že namiesto žalovanej 1/ ako prevádzkovateľovi vozidla zodpovedá niekto iný než ona a že by bola vylúčená zo zodpovednosti. Pokiaľ by mal odvolací súd uveriť tvrdeniam žalovanej 1/, musela by predložiť aj iné dôkazy na podporu jej tvrdení. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že žalovaná 1/ bola živnostníčka, a teda ako podnikateľský subjekt aj prevádzkovala požičovanie osobného motorového vozidla. Nepreukázala tak nielen to, kedy jej predchádzajúca škoda na vozidle vznikla a za akých okolností, ale pokiaľ dala vozidlo D. W. na opravu, tak by dôkazom mal byť doklad o prevzatí vozidla s uvedením účelu, prípadne prehlásenie preberajúceho. Napriek uvedenému možno k tvrdeniam žalovanej 1/ o prevzatí vozidla na opravu D. W. uviesť, že táto sa mala zaujímať kde menovaný odváža vozidlo na opravu, kedy bude predpokladane opravené, prípadne mala s ním ísť na miesto, kde má byť opravené. Toto z jej výsluchu nevyplývalo. V zelenej karte bolo uvedené, že vozidlo je povinne zmluvne poistené v poisťovni UNIQA od 05.02.2009 do 04.02.2010. Podľa záznamu z dopravnej nehody zo dňa 11.01.2010 bola zelená karta predložená policajným orgánom v Poľskej republike. Žalovaná 1/ pripustila, že zelená karta mohla byť v priečinku na doklady v osobnom motorovom vozidle, keď ho dávala D. W. na opravu. Menovanému odovzdala kľúče od vozidla a veľký technický preukaz, pričom tento preto, keďže vozidlo bolo poškodené, tak potreboval objednávať diely na auto. Samotné odovzdanie kľúčov od motorového vozidla tretej osobe v sebe nesie nevyhnutnosť počítať s tým, že dotknutá tretia osoba motorové vozidlo použije. Tým, že evidenčné značky ponechala v batožinovom priestore vozidla, tiež nezabezpečila, aby nemohlo dôjsť k ich použitiu. Nepreukázala tiež, že odvážané vozidlo bolo poškodené hlavne v takom stave, že sa nedalo používať. Podľa jej tvrdení malo mať vozidlo defekt na zadnom kolese a zadná časť vozidla bola deformovaná (zadné dvere a blatník na pravej strane), motor poškodený nebol. Aj podľa svedka Q. L. bol na vozidle defekt a vizuálne poškodenie na zadnej časti karosérie. Keďže v prípade nefunkčnosti treba skúmať, či prevádzkovateľ mohol predvídať, že môže dôjsť k tomu, že niekto opraví nefunkčný dopravný prostriedok a následne dôjde k jeho neoprávnenému požitiu, je dôležitá technická príčina nefunkčnosti, či je táto banálna alebo závažná (napr. zadretý motor). Defekt možno považovať za odstraniteľnú príčinu. Podľa odvolacieho súdu tak žalovaná 1/ aj za stavu, že by vozidlo odovzdala D. W. ako tvrdila na opravu, svojím konaním umožnila zneužitie vozidla. Opatrenia boli žiaduce o to viac, že svedka D. W. musela podľa jej vyjadrenia ohľadom zabezpečenia opravy poškodeného vozidla urgovať v podstate počas jedného roka. Vzhľadom na uvedené žalovaná 1/ neunesla dôkazné bremeno o opaku, teda, že za vzniknutú škodu má zodpovedať výlučne žalovaný 2/, ktorý použil vozidlo a spôsobil ním škodu, keďže svojou nevedomou nedbanlivosťou umožnila zneužitie predmetného vozidla. V zmysle ust. § 430 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka preto za spôsobenú škodu zodpovedá spoločne so žalovaným 2/, čím je daná pasívna vecná legitímácia žalovanej 1/ vo vzťahu k uplatnenému nároku.

26. Žalovaný 2/ v odvolaní mal za to, že celú situáciu spôsobenú uplatňovaním náhrady škody zo strany žalobcu voči žalovaným spôsobila žalovaná 1/, ktorá ako prevádzateľ motorového vozidla a osoba podnikajúca v požičovaní motorových vozidiel neuzavrela s poisťovňou zmluvu o povinnom zmluvnom poistení motorového vozidla, pričom jeho a D. W. uviedla do omylu, že vozidlo je povinne zmluvne poistené. On zavinil dopravný priestupok z nedbanlivosti. Podľa neho ide o odôvodnený prípad, kedy by súdy mali v zmysle § 438 ods. 2 Občianskeho zákonníka rozhodnúť, že za škodu zodpovedajú žalovaní 1/ a 2/ podľa svojej účasti na spôsobenej škode a nie solidárne v zmysle § 438 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Súd mal preto skúmať zavinenie jednotlivých žalovaných.

27. Podľa § 438 Občianskeho zákonníka, ak škodu spôsobí viac škodcov, zodpovedajú za ňu spoločne a nerozdielne (ods. 1). V odôvodnených prípadoch môže súd rozhodnúť, že tí, ktorí škodu spôsobili, zodpovedajú za ňu podľa svojej účasti na spôsobení škody (ods. 2).

28. Pri výklade § 438 ods. 1 Občianskeho zákonníka všeobecne platí, že spoločná zodpovednosť vzniká ako výsledok spoluzavinení či súbežnej (na sebe nezávislej) činnosti, prípadne nečinnosti alebo zanedbania, vedúce k vzniku jedného jediného škodlivého následku. Platná občianskoprávna úprava spoločnej zodpovednosti pritom vychádza zo spoločnej zodpovednosti viacerých škodcov, ktorá má podobu solidárnej zodpovednosti v zmysle § 511 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Delená zodpovednosť síce môže byť určená rozhodnutím súdu ale iba v odôvodnených prípadoch, a to v závislosti od účasti škodcov na spôsobení škody. Pri škode spôsobenej viacerými subjektmi dáva zákon prednosť pravidlu spoločnej a nerozdielnej zodpovednosti voči poškodenému (§ 438), s tým, že vo vzájomnom pomere sa škodcovia vysporiadajú podľa ich účasti na spôsobení škody (§ 439 Občianskeho zákonníka). Napriek tomu v súvislosti so vzájomným vyporiadaním škodcov možno uviesť aj to, že rozdiel účasti žalovaných 1/ a 2/ na spôsobení škody nebol taký zrejmy, aby bolo potrebné uvedené uplatniť. Ohľadom žalovanej

1/ to bolo nesplnenie si povinnosti uzavrieť poisťnú zmluvu a pokiaľ ide o žalovaného 2/ ako vodiča, ktorý zavinené porušil pravidlá cestnej premávky a v príčinnej súvislosti s uvedeným protiprávnym konaním spôsobil škodu na majetku, tento sa nepresvedčil, či je vozidlo poistené (uznesenie NS SR sp. zn. 4 Cdo 134/2009 zo dňa 31.08.2010).

29. Podľa ust. § 450 Občianskeho zákonníka, z dôvodov hodných osobitného zreteľa súd náhradu škody primerane zníži. Vezme pritom zreteľ najmä na to, ako ku škode došlo, ako aj na osobné a majetkové pomery fyzickej osoby, ktorá ju spôsobil; prihliadne pritom aj na pomery fyzickej osoby, ktorá bola poškodená. Zníženie nemožno vykonať, ak ide o škodu spôsobenú úmyselne.

30. Podľa odvolacieho súdu nárok uplatnený podľa § 12 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z. z. nie je nárokom na náhradu škody vzniknutej poškodenému (nie je odvodeným nárokom od práva poškodeného) proti tomu, kto škodu spôsobil ale ide o osobitný (originálny) nárok žalobcu na „regresnú náhradu“ podľa § 24 ods. 7 zák. č. 381/2001 Z. z., teda ide o nárok žalobcu na náhradu voči tomu, za koho uhradil poisťné plnenie z garančného fondu za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, za ktorú zodpovedá osoba bez poistenia zodpovednosti. Z uvedeného vyplýva, že dané konanie nie je konaním o náhradu škody, predmetom ktorého by bolo preukazovanie porušenia právnej povinnosti, vznik škody a príčinná súvislosť. Uplatnený nárok a jeho konkrétne výška vyplýva z ust. § 12 zák. č. 381/2001 Z. z., neobmedzuje rozsah plnenia, ak nastane zákonná podmienka uvedená v tomto ustanovení a stanovuje právo aj na náhradu celého plnenia. Vychádzajúc z uznesenia NS SR sp. zn. 4 Cdo 284/2010 z 28.10.2011 odvolací súd dospel k záveru, že predmetom konania nie je nárok na náhradu škody a nejde ani o zákonnú cesiu tohto nároku poškodeného, ale o zvláštny postihový nárok. Aplikácia § 450 Občianskeho zákonníka potom neprichádza do úvahy.

31. Ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka má v oblasti občianskeho práva závažný interpretačný a aplikačný dosah, pretože zakazuje taký výkon práv a povinností, ktorý by bol v rozpore s pravidlami demokratickej spoločnosti a jej morálky, s princípmi právneho štátu a občianskej spolupatričnosti. Ak tieto zásady premietneme do vzájomného vzťahu subjektov občianskeho práva, ide o elementárnu slušnosť, vzájomné rešpektovanie sa a potrebnú mieru tolerancie, a to všetko v spoločensky vhodnej miere a únosnosti. Konkrétne posúdenie individuálneho prípadu v uvedenom význame umožní objektivizovať hodnotenie z hľadiska interpretačného pokynu obsiahnutého v ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Definícia dobrých mravov nie je nikde normatívne upravená a pojmom dobré mravy možno rozumieť pravidlá morálneho charakteru, aj keď za určitých okolností môžu nadobudnúť povahu právnej normy. V rôznych obdobiach a za rôznych okolností sa mravné pravidlá hodnotia rozdielne, t.j. podliehajú zmenám v závislosti od konkrétneho spoločenského vývoja. Do popredia teda nevystupuje ani tak subjektívny názor účastníka, ako spoločenské, objektivizované hodnotenie.

32. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd nevidel v dôvodoch uvádzaných žalovaným 2/ (opätovné zaviazanie náhrady škody, ktorú už uhradil) možnosť danú mu ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

33. Z týchto dôvodov aj odvolací súd dospel k záveru, že v prejednávanej veci ako žalovanému 2/ tak aj žalovanej 1/ vznikla povinnosť nahradiť žalobcovi poskytnuté plnenie v zmysle § 24 ods. 7 zák. č. 381/2001 Z. z. a to žalovaná 1/ za škodu spôsobenú dopravnou nehodou zodpovedá podľa § 427 Občianskeho zákonníka ako prevádzateľ vozidla a žalovaný 2/ podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka ako vodič - škodca, ktorý porušil povinnosti vyplývajúce z dopravných predpisov. Odvolanie žalovaných 1/ a 2/ nepovažoval za dôvodné. Vzhľadom na uvedené rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil a to vrátane príslušenstva pohľadávky predstavujúceho úroky z omeškania nakoľko sa žalovaní 1/ a 2 so zaplatením žalovanej sumy dostali do omeškania (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a nariadenie vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka) ako aj výroku o trovách konania založeného na zásade úspechu žalobcu v spore (§ 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p.).

34. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 C. s. p. Úspešnou stranou odvolacieho konania bol žalobca, a to v celom rozsahu, a preto mu súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania následne rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

35. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1, 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).